

Tarvitsin elämäni että voin kokea kaikkea tätä

Heino Korpela

Heino Korpela

Tarvitsin elämäni

että voin kokea kaikkea tätä

© 2016 Heino Korpela

Taitto: Pekka Luukkonen

Kansikuva: Pentti Pesonen; Korpelan joutsenet

Kuvituskuva: Susanna Pesonen

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-339-473-5

Sisällys

Lukijalle	7
Kun luet kirjaani	10
Liian kiltti sulhaseksi	11
Leikit, laulut vierivät ohi	17
Istun rantakivellä	28
Hevoskaupoilla	29
Muistatko hetket, nuoruuden ajan?	38
Voittorivi.....	44
Alemmas, alemmas se painuu.....	65
Rentukka kukkii	69
Irti ruumiista	70
Kun olen poissa – kadonnut	78
Kun aikani on täysi	99
Marja-Leena Salkolan kirje	109
Kotiseuroissa.....	110
Saarnamiehen tehtävään	120
Kohti hoitokokouksia	124
Turvaa haen.....	175
Se on nyt ihan täyteen kirjoitettu	189

Lukijalle

Nyt on kädessäsi, hyvä lukijani, neljäs kirjani. Aikaisemmin olen kirjoittanut runokirjan ”Sisälläni on pieni onni”. Toisen kirjani ”Niin se on, ei kanan siivillä lennetä” aiheen olen ottanut kirjaan nuoruuteni tapahtumista. Kirjoitin sen kirjan romaanin muotoon. Kolmas kirjani on uskonnollinen kirja ”Me julistamme sitä Jumalan edessä ja Kristusta palvelen”. (2. Kor.2:17)

Lisäksi olen osallistunut neljän antologian tekoon kirjoituksillani. Olen myös kirjoittanut eri lehtiin

artikkeleita ja tarinoita.

Tässä uudessa kirjassani on viisi tarinaa, vanhin näistä tarinoista on Voittorivi. Tarinassa kerron maaseudun sodanjälkeisestä elämästä pienessä mökissä, jossa eli toive suuresta veikkausvoitosta. Toive kaatui kuitenkin Helsingin herrojen epäreiluun toimintaan.

Kaikki kirjani tarinat ovat tosia. Olen elänyt itse tarinoiden tapahtumat, kaikki muut olen itse kokenut paitsi Voittorivin. Siihen tarinaan olen osallistunut vain katsomalla ja kuuntelemalla. Nyt kerron nämä tarinat sinulle. Kirjoittaessani tarinoita olen värittänyt ne niin, että sinä lukijani pääset elämään nuo tapahtumat yhdessä minun kanssani.

Nuoruuteen kuuluu, totta kai, rakkaustarina. Näin kävi minunkin kohdallani. Rakkaustarinani päättyi kuitenkin yllättävällä tavalla.

Nuoren perheen isänä olin luvannut palkita tyttäreni hyvistä numeroista koulussa ostamalla hänelle hevosen! Tästä ostoyrityksestä, sillä yritykseksi se jäi, jäi vain mukava muisto, ei hevosta. On hienoa, että sinä lukijani tulet mukaan tämän kirjan myötä – ostamaan hevosta.

Elämä on seikkailu! Entäpä kun näkee elämänsä ikään kuin ulkopuolelta? Sana ”syöpä” on pysähdyttävä kokemus, kun tuo sana osuu omalle kohdalle. Vaikka lääkärit antaisivat toivoa elämän jatkumisesta, tiedämme, että useille ihmisille syöpä on merkinnyt elämän päättymistä. Loppua. Minulle sana syöpä ei merkinnyt elämäni päättymistä, mutta koin tuon kasvaimen myötä huiman seikkailun. Kun luet tarinan, pääset mukaan seikkailuun.

Vaikeinta on ollut kirjoittaa hoitokokouksista. Vaikka noista kokouksista on kulunut jo neljäkymmentä vuotta, ovat tapahtumat säilyneet muistissani kuin ne olisivat tapahtuneet tänään. Kirjoittaessani olen elänyt nuo ajat uudelleen läpi ja tuntenut saman ahdistuksen kuin silloin, kun jouduimme perheeni ja omaisteni kanssa hoitokokouksissa henkisen väkivallan uhreiksi.

Sinulle lukijani voi olla hyvinkin vaikeaa uskoa, että kertomani hoitokokoukset ovat tosia, mutta niin ne vain ovat. Olen hoitajien nimet kirjoittanut heidän oikeilla nimillään ja silloisen, oman rauhanyhdistykseni johtokunnan edustajat etunimillään.

Nyt kun olen saanut kirjoitustyöni päätökseen, oloni on helpottunut. Nuo pannatuomiot, jotka silloin meille annettiin, pidetään rauhanyhdistyksen taholta edelleen voimassa.

Kun vuonna 1998 kerroin radiossa hoitokokouksista ja tämän jälkeen menin Haapavedellä apteekkiin, farmaseutti luki nimeni lääkemääräyksestä ja kysyi:

– Oletko sinä sama Heino Korpela, jota haastateltiin Yle Radio 1:ssä?

Kerroin, että olen minä. Kun hän kuuli, että olen sama henkilö, hän kertoi, että kuuluu miehensä kanssa vapaakirkkoon ja he ovat kokeneet ihan samanlaiset hoitokokoukset vapaakirkon yhteydessä.

Kun kuulin tämän, ymmärsin, että samanlaiset käytännöt ovat kaikissa suljetuissa uskonnollisissa yhteisöissä. Tämä on hyvin paha asia. Avoimuus suojelee kaikelta salakähmäisyydeltä, ja avoimuus suojelee myös pientä uskovaa. Uskonnollisen yhteisön tulisi olla avoin, sanoisinko, läpinäkyvä. Salassa ja pimeydessä tehdään pimeyden töitä. Oikea usko on valossa kulkemista, eikä silloin voi tehdä pahaa lähimmäiselleen. Siinä valossa, joka loistaa Kristuksesta, tulee uskovien kulkea.

Miksi ihmiset antoivat kohdella itseään noin pahoin? Tätä on hyvin vaikea ymmärtää sellaisen ihmisen, joka ei ole kasvanut vanhoillislestadiolaisuuteen tai muihin suljettuihin uskonyhteisöihin. Miten esimerkiksi minä perheeni kanssa pyrin olemaan jäsenenä tuossa uskonyhteisössä, vaikka näin ja koin, että uudet opit olivat vallanneet koko yhteisön?

Lapsuuteni aikaisesta vanhoillislestadiolaisuudesta ei ole juuri mitään jäljellä. Ihminen kuitenkin tarvitsee yhteisöllisyyttä ja hakee turvaa uskonnosta. Tämä halu löytää uskonyhteisö, jossa voi kokea olevansa turvassa maailman pahuudelta, on osa inhimillistä ihmisyyttä.

Se, että kirjoitan avoimesti näistä salaisista hoitokokouksista, on mielestäni hyvin tärkeää. Ajattelen, että ehkä uskonnollisessa yhteisössä mietitään toisenkin kerran, kannattaako ihmisiä kiusata uskonnon varjolla. Lopulta kaikki tulee ilmi; yön jälkeen koittaa aina aamu. Toivon, että ihmiset katsoisivat avoimin silmin, kuka heitä taluttaa. Ei kai kukaan halua, että hänet talutettaisiin suureen kuoppaan.

Kärsämäellä 2.9.2016

Heino Korpela

Kun luet kirjaani,
näet nuoruuteni onnenhetket,
mutta myös taisteluni
elinpaikastani – osastani yhteiskunnassa.
Mikään ei ole pysyvää, muuttumatonta.

Vaihtuvat päivät toisiin, jäävät kuitenkin
muistoihin kuvina.
Kuvatkin kellastuvat,
kuin syksyiset lehdet. Mutta kulkevat
mukana sieluihimme tallentuneina.

Nuoruutemme kauneus tulee
esiin vasta, kun elämme iltaa.
Kuin iltarusko väriloistossaan,
niin välkkyvät nuoruutemme hetket – loistaen.
Muistatko, muistatko rakkauden, sydän sykki niin.

Nuoruudenaika kaukana elää.
Rakkaus on jumalten luomaa.
Muistimme hehku, liekkiä vailla.
Kuitenkin iloiten elämme tänään, sydän sykkien
muistamme vielä;
kaunis, kaunis on elämän aamu.

Hai kuule sinä isäntä! Osta sinä hyvä hevonen! Tummaan heimon kuuluva mies huutelee meille, kun kuljeksin kolmen poikani kanssa Haapajärven markkinoilla. Katselemme markkinoille myytäväksi tuotuja tavaroita, löytyisikö meille tarpeellista ostettavaa.

Kuulen kyllä huudon, en kuitenkaan ymmärrä, että hevosenmyyntitarjous esitetään minulle. Sitten äkkään, että juuri minulle tarjous on tarkoitettu. Jaaha, mutta minä kyllä taidan olla isännän näköinen, ajattelen mielihyvää tuntien ja tunnen ylpeyttä ammatistani. Pysähdyn ja käännyin katsomaan hevostaan kauppaavaa mustalaismiestä. Tarkoittiko hän todella minua, vai jotain toista isäntää? Hevoskauppias lähestyy meitä taluttaen vaaleanruskeaa ruunaa.

Hevoskauppias on keski-ikäinen siististi pukeutunut mustalaismies. Hänellä on yllään tummanruskea nahkatakki, siniset pussihousut ja jalassaan uutuuttaan kiiltävät mustat jatsarit, jotka eroavat tavallisista saappaista siinä, että niiden varret ovat poimutetut, melkein kuin haitarin palkeet. Näin varret ovat hyvin notkeat ja taipuisat ja pysyvät hyvin kuoseissaan, koska taipuvat aina poimitetusta kohdasta.

Jatsarit ovat tehty pidettäväksi juhlissa ja pyhänä, saappaat jokapäiväistä käyttöä varten. Ne ovat hyvin suosittuja kenkiä mustalaismiesten keskuudessa, päivät kun eivät juuri eroa toisistaan. Oli sitten arkipäivä tai pyhäpäivä, kauppa voidaan tehdä ja käydä kumpanakin päivänä, arkena ja sunnuntaina. Tämän vuoksi mustalaismiehet pitävät jatsareita jokapäiväisenä jalkineena.

Katselen kaupattavana olevaa hevosta, joka näyttää hyvin vanhalta konilta. Se on notkoselkäinen ja takkukarvainen. Sitä on kyllä harjattu ja yritetty saada karvaa sukimalla kuntoon, mutta ikä on tehnyt tehtävänsä. Karvapeite on iän myötä alkanut harmaantua ja mennä elottoman näköiseksi. Hoitotoimenpiteillä ei saada enää karvaa nuoren hevosen karvan veroiseksi.

9 789523 394735